

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Adem Zapluzha

KUR TË DALË NGA KJO STINË

Shtëpia botuese TREND- Prishtinë
2016

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Redaktore:Mimoza Leskaj

Recensent :Mimoza Leskaj

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Bashkim Alushi

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

KUR TË DALË NGA KJO STINË

Shtëpia botuese TREND- Prishtinë

2016

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Parathënia e librit "KUR TE DALE NGA
KJO STINE"

Mimoza Leskaj-Poete

Nuk ndalet dora e poetit Adem Zaplluzha.
Poezia e tij është si një labirint i panjohur, ku
futesh dhe gërmon gjerë derisa t'i gjesh
fundin dhe kur të dalësh e ndien veten të
ngopur nga kërkimet që ke bërë gjatë ecjes
në këtë labirint!

Vargu i poetit është një varg që vallëzon
hera-herës si të jetë tango, herë me ëmbëlsinë
e një valsi dhe shpesh me forcën e një
flamengoje, ku të duket sikur përplasat
fuqishëm, por njëkohësisht ruan forcën e të
qëndruarit në këmbë vertikalisht, pa ju
dridhur qerpiku.

Nuk është e lehtë të flasësh për autorin e
librit numër 157 !

Të duket vetja sikur i je futur një mali me
sëpatë në dorë, por në morinë e këtij mali të
bie sëpata nga dora, sepse lartësia e drunjve
është e paarritshme për t'u prerë. Ja kështu
janë vargjet e poetit Adem Zaplluzha,...pemë
të larta që nuk i arrin dot!

"Kur të dalë nga kjo stinë" ...Bukuria që
mban ky titull qëndron jo vetëm tek vargjet e
kësaj poezie por dhe tek qëllimi që autori i

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

vë vetes ,të ngelet përjetë mes gjyshërve të
tij, mes asaj origjine që e bën atë t ndihet
krenar.

Dhe e thotë bukur :

"Kur të dalë nga kjo stinë

Nëse do dalë

Do qëndrojë diku mes mjegullave

Mu atje ku janë varret e gjyshërve

E di që më pret një udhë e gjatë

Por unë gjithsesi,kurrë s'do të ndalem!

Autori me vargun e tij të mençur,nuk ndalet
vetëm tek origjina.

Ai shkruan çdo ditë për shqetësimet dhe
hallet e vendit të tij, ku shpeshherë tregon
dhimbjen e madhe që autorin e bren.

"Thashë Ky Popull Nuk Vdes"

.....Një nuse lindi binjak

Thashë ky popull nuk vdes

E rrotat e trenit shqitën mbi binarë" Në
këto vargje autori tregon vazhdimësinë e
jetës së një populli,dhe pse të shumëvujtur
munduar.

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Poezia "Por Gjithsesi Sonte na duhet Të
Ecim" , më kanë mbetur në mend vargjet;
"Do ecim deri te yjet

Edhe përtej yjeve
Do e gjejmë gurin e Sinorit
Se tepër ja ngushtuan mushkрит"
Por ja që erdhën të tjerët
Dhe na i thanë pemët
Mu atëherë,kur deshën të çelin dashuritë"

Larmia e temave që autori prek, bën të kesh
etje të madhe për ta lexuar. Kur merë librat e
tij,ndeshesh me një gjuhë të thellë, që herë-
herë të duket qortuese,por që në të vërtetë
brenda është e mbushur me dashuri të
madhe.

Numri i madh i librave të dëshmon jo vetëm
pjekurinë e madhe artistike ,por dhe forcën si
dhe zemrën e bardhë që autori ka derdhur me
ëmbëlsi,në vargjet e tij plot madhështi.
Si tek vargjet, :

"Të thirra në ëndrrën time
Ti mungove
Më mungove edhe në zhgjëndërr
Oh të lutem më trego

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Edhe sa kohë më duhet të pres të çelin
lulet?

(tek poezia "Vetëm hingëllimat e kuajve të
egër")

Autori pyet veten tek poezia

:"Ç'farë të Bëj me dhembjen time"

Çfarë të bëj me dhembjen time,
ku ta gjej eliksirin
për të shëruar vargjet e një ëndrre?
Hëna si një kungull i kalbur
Fundoset në detin e paanë të qiellit.

Nuk është e lehtë të flasësh për poetin e një
shqipeje që na paraqet një enciklopedi të
madhe jo vetëm librash por dhe mijëra
falësh,që mbajnë jetë brenda tyre të
mbushura me metaforë,ku të duhet të ndalesh
një çast dhe ta rilexosh sërish.

Poetin Adem Zaplluzha akoma nuk e kam
takuar personalisht, (dhe mezi pres të bëhet i
mundur ky takim), por e njoh atë nëpërmjet
vargut të tij i cili më nderon duke më dhënë
si detyrë fisnike të bëj redaktoren e librit të
tij me numër 158!

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

E cilin nuk do nderonte kjo enciklopedi
librash e këtij poeti?

Numri i madh i librave të tij duket si një
arsenal i rëndë dhe potent "armësh" që do ta
kishte zili çdo gjeneral që niset për në betejë
!

Dhe ja, beteja e poetit tonë të dashur
vazhdon....!

Suksese të mëtejshme poet dhe vazhdimësi
pa fund misionit tënd!

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Cikli i parë
Kur të dalë nga kjo stinë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

QIELLI ISHTE I PAFUND

Të thashë kur çelin pemët
S'do ketë më dimër
Mbi flokët e tua të thinjura
Një shtërg i vetmuar
Do fluturoj nëpër ëndrrat e stinëve

Ne besuam tepër shumë
Besuam si të çmendur
Se dimrat zgjohen vonë
Zgjohen vetëm atëherë
Kur nën rrënjët e pemëve
Këndojnë gjinkallat

Ja pra erdhi stina e luleve
Nëpër portat e vjetra
Çelën manushaqet e ditëve të vrara
Sonte ti nuk je pranë nesh
Udhëton diku mes yjeve të padukshëm

Udhëton mes reve të mjegullta
Kur të pyetëm se ku do të ndalesh
Përgjigja i shëmbëllente heshtjes
Para teje qielli ishte i pafund
Ashtu siç ishin dëshirat e tua

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

ASKUSH NUK E DI ITINERARIN

Diku vishen e diku zhvishen të vdekurit
Por rritet
Aq shumë i shëmbëllezë
Njëri - tjetrit sa që nuk i dallojmë dot

Me pak pambuk në hundë
E përcjellim të vdekurin
Deri te portat e Parajsës
Ndoshta edhe të Ferrit

Por gjithsesi përcjellja nuk mungon
Nuk lihen të vetëm
Në çastin e ikjes
S'lihen dot në gjysmë të udhës

Askush nuk e di itinerarin
E të vdekurve
Por më duket se përtej varrit
Nuk kanë se ku të udhëtojnë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

KUR TË DALË NGA KJO STINË

Kur të dalë nga stina e beharit
Diku në fillim
Ose në fund të rrugës
Më pret një tjetër dimër
Shumë më i ashpër se të gjitha dimrat
Që kaluan mbi kurrizin tim të thyer

Më pret një lis asnjans
As rrap
E as trung gështenje
Një tjetër lloj druri halor
Nga gjilpërat e të cilit
Vdesin gjarpinjtë e murrmë

Kur të dalë nga kjo stinë
Nëse dalë
Do qëndroj diku mes mjegullave
Mu atje ku janë varret e gjyshërve
E di që më pret një udhë e gjatë
Por unë gjithsesi kurrë s'do të ndalem

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

ECJET I PATËM TË GJATA

Sonte s'ka të ndalur
Do ecim përtej çdo mundësie
Kur arrijmë cakun
Na pret një tjetër udhë
E gjatë sa vetë jeta

Por ne do të ecim
Ata që ndalen
Kurrë askund nuk mund të mbërrijnë
Ecjet i patëm të gjata
Por gjithsesi ecëm pa u ndalur

Ja ku jemi pranë portave
Që gjethojnë lule
Kur ato qëndrojnë të hapura
Bagllamat e ndryshkura
Çelin të gjitha llojet e zambakëve

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

POR GJITHSESI SONTE NA DUHET TË
ECIM

Sonte do u shëmbëllemë pemëve
Pa mbërri stina
Do çelim lule prej mjegullave
Nga zëri i trishtuar i dimrit
Diellit do t'ia thurim një kurorë

Do ecim deri te yjet
Edhe përtej yjeve
Do e gjuajmë gurin e sinorit
Atdheu ka nevojë për frymëmarrje
Se tepër shumë iu ngushtuan mushkëritë

Nuk duam dhe kurrë nuk deshëm
Të çelim lule nën drurët e huaja
Por ja që erdhën të tjerët
Dhe na i thanë pemët
Mu atëherë kur deshën të çelin dashuri

Sonte do ecim deri në pafundësi
T'i zgjojmë gjyshërit nga letargjia
Nëse duhet
Do shkojmë deri në Ferr
Por gjithsesi sonte nuk ka ndalje

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

DËGJOHET SI UTURIMË DETI

Gjithmonë kur lodhen stinët
Flenë mbi drurë
Flenë edhe kanjushat e vetmuara
Kur të dielave këndojmë ale luja
Një zë zbret nga mjegullat

Kambana në heshtje bisedon me lulet
Ju thashë se të dielave
Çelin të gjitha stinët
Mbi degët e librave të shenjtë
Çelin zambakët e Lumëbardhit

Sonte nuk më duhet askush
Vetëm zëri i një fryme
Dëgjohet në mua
Dëgjohet si uturimë deti
Kur zhduken përgjithmonë anijet e fundosura

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

SI DRURËT E KALBUR VITHISEN
VARRET

Janë mërrolur lisat
Duken si pleqtë idhnakë te sinorët
Nga degët e thara pikon dhembja
Çurgon ajri dendur
Çurgon mallkimi tërë trishtim

Kjo stinë e lodhur
Paska hyrë në zonën e ndaluar
Askush sonte nuk merr frymë
Njerëzit u ngjajnë drurëve
Kur thahen në vjeshtë

Ju thashë se po vdesin lisat
Rrapet sa munden ulërijnë
Kjo dhembje shpirti
S'paska të ndalur në këto çaste
Po shkulen rrënjët nga gurtë e atdheut

Po shkulen shpirtrat
Kjo djallëzi e çmendur e Ballkanit
Po i shëmbëllen netëve të Bartolomeut
Po vdesin kryqet
Si drurët e kalbur vithisen varret

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

PO I NAKATOSIN PERËNDITË

Sa pamje e trishtueshme
Qenkan shembur malet
Ky ortek bore
Po ja shlyen kujtesën e drurëve

Një skile e ngordhur
Paska mbetur pa bisht
Kush ja kalli datën diellit
Që nuk shkëlqen si kaherë

Gurtë në gjunjë i luten Hyjit
I lutem barit
Dhe zjarrit
Ky tmerr prej vigme po na i dërmon shqisat

Tërmetet shpirtërore
Nuk paskan të ndalur sonte
Po i shembin idhujt
Po i nakatosin perënditë e Olimp

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KY ZË PEME OSE DRURI

Një zë prej shiu
Si flutura po zbret nga mjegullat
Zbret si hukamë shkëmbi
Kujt t'i drejtohem në këto çaste
Kur askush nuk është pranë meje

Ky zë peme ose druri
Nuk është hera e parë që troket në mua
Edhe vjet ishte në këto anë
Por iku pa e lënë amanetin e fundit
Iku përtej zërit të mjegullave

Nuk pata se çfarë të bëj
I mbylla të gjitha portat e kujtesës
I mbylla me dyllë edhe fjalët
Më mbetën vetëm enigmat
Që t'i shëmbëllej kësaj loje

Askush nuk ishte mbrëmë këtu
Përpos zërit të korbit
Asnjë krakëllimë nuk lëshonte çatia
Shtërgu i vjeshtës iku me shtegtarët
Nëpër rrugën e qumështit iku përtej erës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zalluzha

NDOSHTA MËKATOJ

Më leni të eci rrugës sime
T'i takoj vajet dhe vigmat e rinisë
Atë lojë të lashtë të dallgëve
Që mbytet në kujtesën time

Më kujtohet lumi ishte i çmendur
S'lidheshin dallgët me asnjë fjalë
Kurse ju ma morët thëngjillin nga dora
S'më lejuat ta vizatoj dashurinë në mur

Kur desha të eci nëpër ëndrrën time
M'i thyet këmbët
Nga gjuha e nënës ma shkulët alfabetin
Cili Zot ishte në anën e juaj

Sot e njëqind vjet s'pushojnë britmat
E ëndrrës sime
Qytetin e shkronjave disa herë
E rrënuat deri në themel

Të ju krahasoj me djallin
Ndoshta mëkatoj
Ju jeni më të zinj se ai i Ferrit
Çdo gjë njerëzore shkulët nga shpirti im

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

MË MIRË TINGËLLON VDEKJA

Nga një ëndërr me makthe
Zbrita në një ëndërr të pa definuar
Ishte një kohë e lig
Mbi çatinë time të rrënuar
Binte si gur varri një shi i trentë

Askush pranë vetmisë sime
Prej kujt të kërkoj derman
Shollat e këpucëve cijatin si zogjtë
Cijatnin në një gjuhë të trishtuar
S'definonin dhembjen dot

Nuk di a thua vallë të dorëzohem
Ose të përballem me vdekjen
Më duket se
Më mirë tingëllon vdekja
Se sa të dorëzohem djajve të pabesë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

**SA HERË QË U DËGJOHEN
KRAKËLLIMAT**

Emrat janë tejet të zbrazët
Nuk kanë asgjë nëpër xhepa
Duken lakuriq
Pa kurrfarë turpi
Bredhin rrugëve lapërdhare

Sa herë i shikojmë
Me shikime të tërthorta
Duken se kanë një pamje naive
Heshtin kur s'kanë se çfarë të thonë
Shëmbëllezin bubuzhelëve të sëmurë

Janë me disa fytyra
Herë paraqiten në njëjës
E herë në shumësin e tyre të pa formë
Një ditë duken si gogol
Kurse ditën tjetër verën për kollare

Emrat pa shije dhe formë
Shtrihen në horizontin e vetëdijes
Sa herë që u dëgjojnë krakëllimat
U shëmbëllezin korbave
Ose çafkave pa çerdhe e çati

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

FJALËT JANË PEMË TË SHKUNDURA

Fjalët janë pemë të shkundura
Udhë pakrye
Që shpërthejnë si rrufe
Dhe i kallin yjet që bredhin të vetmuar

Në disa raste i ndjekin meteorët
Ata me bisht
Po ashtu edhe pa bisht e flokë
Kalamenden skutave të errësirës
Derisa shndërrohen në heshtje

Sa herë që i ndërrojmë fjalët
Me degët e drurëve gjembor
Në grykë na mbetin halat
Sa që ngjanë ta ndërrojmë emrin tonë
Me një tjetër emër të pakuptimtë

Fjalët janë pemë të shkundura
Lakuriqe deri në asht
Herë janë te njerëzit të thyera
E herë te kashelashat
Presin zbërthimin e ndonjë enigme

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NGA LOTËT E MJEGULLAVE

Në dhomën time të gjumit
Nga dritarja jugore
U futën dy gjethe ulliri
Dhe një kokërr pjeshke
Nata ishte e gjatë
Ngjante me ato net të thikave

S'dëgjova asnjë zë njeriu
Kishin vdekur vigmat e çatisë
Një hutin i vetmuar
Këndonte mbi një degë të thyer
Këngën e tij të vajit
Këndonte në errësirën e tunxhtë

Mbështetur për trungun shtëpisë
Si në murin e vajit
I shkulte tjegullat e lisave
Asnjë njeri nuk bëzante
Heshtja tërë dhembje
I ngjante vdekjes së luleve

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Askush nuk erdhi atë natë
Ikën edhe çafkat e fundit
Qielli i sterrët dukej më i zi
Nga lotët e mjegullave
Buronin lumenjtë e çmendur
Buronin pikëllimet e bebëzave

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

VAJTUAN EDHE PEMËT

Në mendimet e mia të shthurura
Hyri një flutur e kaltër
Hyri nën dritën e llambës
Dhe kurrë më nuk pushuan
Serenatat e tingujve të pikëlluar

Ti nuk erdhe atë çast
Nuk erdhën as zambakët
Në murin përballë pasqyrës
Një vazo e kuqe
I shpaloste dhembjet e të gjitha llojeve

Më vonë pllakosi heshtja
Një qyqe mali
Kurrë më nuk e ndali vajin
Vajtuat edhe pemët
Nën dritaret e qytetit heshtën serenatat

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

VETËM HINGËLLIMAT E KUAJVE TË
EGËR

Ti nuk ishe askund në mendimet e mia
Qielli u ngjante lakuriqëve të natës
Çfarë të bëj me vetveten time
Kur mungesa e ajrit
M'i ngufate të gjitha shqisat

Mungonte edhe hëna lozonjare
Ishte natë
Vetëm hingëllimat e kuajve të egër
Dëgjoheshin rrugicave të boshatisura
Dëgjoheshin si një muzikë e lashtë

Askund asnjë dritë e kyçur
I kishin shkyçur edhe mendimet
Në tavernën përballë urës së gurit
Një qemane e vjetër
Qante si një kërthi i braktisur

Të thirra në ëndrrën time
Ti mungove
Më mungove edhe në zhgjëndërr
O të lutem më trego
Edhe sa kohë duhet të pres të çelin lulet

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

PËRJETUAM LOTIN E GURIT TË
MURRMË

Mbrëmë te rrënjët e portokajve
Dëneste plima
Një trishtil i plagosur
Qante te ullishtat
Sivjet nuk u poqën pjergullat

Than së ishte vdekja e stinës
Asnjë pemë e egër
Nuk çeli lule
Përpos që vazot çelën trishtim
Te ullishtat e reja flinin mjegullat

Edhe pak kohë na u deshtë
Të takohemi me vetveten
Kur dolëm në bejleg me ëndrrat
Përjetuam shterjen e lumenjve
Përjetuam lotin e gurit të murrmë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

SI NJË EPITAF

Në brendinë e poezisë
Ekziston një zbraçeti
Kurse në të
Fjala e vdekur gërren varrin

Gërren shpirtin e pathyeshëm
Të muzës
Pastaj në va
Lahet me dhembjet e mëkatarëve

Poezia si një zog rebel
Orë e çast fluturon nëpër sytë e vashave
Mbi tehun e ndryshkur të shpatës
Fluturon deri në asgjësim

Në maja të flokëve të poetëve rebel
Një fjalë e pashkruar
Si një epitaf
Qëndron gjithmonë vertikalisht

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

FJALA

Fjala pa formë e trup
Herë i ngjan konit
E herë trekëndëshit kënd drejtë

Një ditë duket se gjemb
Kurse ditën tjetër
U ngjan luleve kur çelin dashuri

Fjala si poezia
T'i merr mentë në grusht
Dhe i shpërndan fushave të mëllenjave

Fjala si dashuria rebele
Nga maja e shpatës së topitur
I zbret të gjitha betejat në bejleg

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

LUFTËTARI

Ka kohë
Që ka mbetur pa pushkë
Në vend të dashurës
Çdo natë e përqafon ëndrrën

Ishte në shtatë luftëra
Shtatë herë dashuroi
Dhe po aq herë
Mbeti pa të dashurën

Luftëtari me fat
Luftëtari pa dashuri
Pas përfundimit të betejës
Gjithmonë i vetëm

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

MOS HARRO T'I PYESËSH EDHE
KUAJT

Nëse i pyet pemët
Mos harro t'i pyesësh
Edhe njerëzit
Se sa dashuri kanë në shpirt

Lumenjtë kur kridhen qiejve
Tregojnë se sa i dashurojnë yjet
Ose yjet kur derdhen në lumenj
Si shfaqin dashurin

Pyete kë të duash
Në daç bisedo me gurin
Në brendinë e secilës qenie
Ka nga një shpresë dashurie

Mos harro t'i pyesësh kuajt
Delet në kullosa
Pyet kë të duash në daç të kuptosh
Se sa e shenjtë është dashuria

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

QË GRIMCONTE DJATHIN E MYKUR

Ishte bir i askujt
Dhe i gjithkujt që i njehnin pemët
Nga dora e tij pinë ujë
Zogjtë e qiellit më të egër

I mallkoi dhe e mallkuan perënditë
Shtatë herë e ngriti zërin
Kundër padrejtësive
Dhe në fund përfundoi mes grilave

Nuk dinte se si e shihte gardiani
Me një sy të verbër
Por miku im nga sytë e tij lexoi
Urrejtjen e gjithë dynjasë

E shuante etjen në atë baltak
Ku urinonin për çdo ditë
Gardianët e çmendur
Dhe i krihte flokët me një kashai të drunjtë

Njëkohësisht ishte ylli dhe plehu
I një biruce
Miku i një miu
Që grimconte djathin e mykur

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

ERDHI EDHE DIMRI IDHNAK

Si i ikur nga mendja
Bisedova me heshtjen
Në thellësinë e ujit
Dëgjova zërin e kambanës
Dhe sërish s'kuptova
Përse tingujt e zërit s'kanë të sosur

Nga degët e një peme
Hutueshëm më shikonte një trishtil
E gjethet binin ngadalë
Binin si shiu i çmendur i vjeshtës
Kurse zëri i heshtjes
As në këtë stinë s'kishte të ndalur

Erdhi edhe dimri idhnak
Bardhësia e acartë
I rëndonte çatitë arkaike të qytetit
Por heshtja
Kurrresi nuk e ndalte monotoninë
E muzikës së saj të shthurur
Prishtinë, 30 prill 2017

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Cikli i dytë
Qante edhe murgu i moshuar

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

SHTRYDHI TË GJITHA SHIKIMET

Pa e humbur kujtesën
Eca nëpër udhën time
I preka njomësit e gjetheve
Mes gishtave të mia bisedova me erën
Derisa çeli lule dashuria
Qëndrova në maje të pemës

Nga sytë e mi të gështenjtë
Shtrydha të gjitha shikimet
Dhe nuk harrova të jem vetvetja
E vetmja mënyrë
Për të qëndruar vertikalisht
Duhet t'i shëmbëllem pulëbardhës

Kur e kalova këtë rrugë të gjatë
E pas meje mbetën
Vetëm ditët e së kaluarës
Kurrë nuk harrova
Me thirr kujtesën e ndonjë peme
Në gjethet e çelura mbolla ardhmërinë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

ÇFARË TË BËJË ME DHEMBJEN TIME

Ishte natë
Meteorët si pa kokë
Vraponin nëpër një hapësirë të vdekur
Kishin vdekur edhe pemët
As gurtë nuk merrnin frymë

Çfarë të bëj me dhembjen time
Ku ta gjej eliksirin
Për t'i shëruar vragat e një ëndrre
Hëna si një kungull i kalbur
Fundosej në detin e paanë të qiellit

Askush pranë njeriut të shthurur
I cili e hapte varrin e vet
Në trupin e një meteori
Gjithmonë shkon duke u rritur zgërbonja
Yjet si delet e egra fundosen në qiell

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

VIZATON HËNËN NË DEGËT E
NJË MOLLE

Kur buzëqeshin lulet
Si me dorën e Hyjit zhduken dhembjet
Një ngjyrë e portokalltë
Në degët e një molle vizaton hënën

Askush nuk këndon sonte
Sa herët i ka zënë gjumi trishtilat
Një lojë e lashtë në këto anë
Qenka zgjuar shumë vonë

Nuk flenë as lisat
Pemët i kanë shtrydhur të gjitha kujtimet
Në zbrazëtinë e erës
Yjet lozin një lojë të lashtë pagane

Kopshtin e lagjes e paska zënë gjumi
As zambakët s'paskan çelur sonte
Nëpër shpirtin e dërmuar të Lumëbardhit
Po frynë një frymë e acartë prej ngrice

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

PAKËZ MË VONË DËGJOVA DISA
ZËRA

Në fillim të udhës
Si një heshtje e padëgjuar dukej qetësia
Më pastaj dëgjova një zhurmë
Filluan të çelin lulet
Në buzëqeshjen e saj i çeli sytë pranvera

Nuk kishte më dimër në rrugën tonë
Nga fijet e thinjave
Derdheshin shirat e imtë
Bari dukej më i gjelbër se herëve të tjera
Pemët këndonin pandërprerë në kor

Mbi lulet e posa të çelura
Dëgjohej zukatja e bletëve
Një orgazëm e paparë prej arome
Derdhej nga rrënjët e trëndafilut
Dita tërë ankth përjetonte lindjen e saj

Pakëz më vonë dëgjova disa zëra
Nuk di të kujt ishin
Por i shëmbëllenin atyre të luleve
Më duket se ishte koha e ngjizjes
Me frymëmarrje të shpeshtuar e shikoja rrapin

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

QANTE EDHE MURGU I MOSHUAR\

Trokita pandërprerë trokita
Në portat e kujtimeve
Shpirti im i egër
Egërsisht hingëllonte atë natë

Shtreza nuk kishte të ndalur
Një zog prej guri të murrme
Vizatonte në ajër
Siluetën e grisur të hënës

Hëna e mykur rrokullisej rrugëve
Ishte nata e Shën Gjergjit
Por çuditërisht
Nuk dëgjoheshin zërat e kambanave

Një kryq i ndryshkur
Nuk e ndalte vajin te muranat
Qante edhe murgu i moshuar
Qante me trishtim fatin e burgosur

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NË TAVERNËN E MËHALLËS

Duke ngarendur pas një ëndrre
Mbeta pa asnjë ëndërr
Një arlekin i gjerë
As në qiell e as në tokë qante si kalama

Shtatë here u rrotullova rreth vetes
Për ta zënë hijen time
Hëna e lodhur në një magje të vjetër
Gatuante bukën e përditshmërisë

Fëmijët e uritur barkcullakë
Këndonin një këngë korale
Rropullitë në grevë urie
Përrjetonin zbritjen e temperaturës

Atë ditë nuk binte shi
Po ashtu siç nuk rrezatonte dielli
Një qen nuk e ndalte lehjen në kopsht
Në kor e përcillte i tërë qyteti

Në tavernën e mëhallës
E ktheva përmbys çafkën me raki
Kamerieri i dehur këndonte këngën
“Vaj si qenka ba dynjaja”

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NË RROTULLIM E SIPËR

Pas hijes së murrme
Mbeti një tjetër hije pa ngjyrë dhe shije
Mbetën ëndrrat e pa ëndërruara
Djalëria shikonte me habi
Se si rritej fasulja magjike

Rritej edhe hëna
Asnjëra tjetrën s'mund ta zinte
Rritej ëndrra
Rriteshin edhe dëshirat për të dalë nga lëkura
Kurse fasulja magjike zihej në tenxhere

Kjo botë në miniaturë
Dukej si një kokërr pluhuri në univers
Madhërishëm dukej e vockël
Në rrotullim e sipër
I humbi të gjitha itineraret e paracaktuara

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

VRAPONIN DERI NË ASGJËSIM DIKU
ASKUND

Sa herë që e preki me dorë
Kjo hënë e mermertë
Tringëllon si teli i këputur i kitarës
Një yll i panjohur mbrëmë
Rrokullisej në drejtim të tokës

Rrokullisej edhe qielli
Një copë e këputur
Rra mbi fushën e mëllenjave
Dhe kurrë më nuk e pamë dritën
Kah depërtonte në qenien tonë

Vajtuat edhe pemët e ngrira
Rrapeve u dëgjohej larg zëri i hidhur
Në dy gjunjë rranë edhe malet
Sharri dinak shikonte me habi
Metamorfozën e njerëzve në ikje

Çfarë nuk pamë në atë katrahurë
Njerëz me dhe pa këmbë
Vraponin si pa kokë
Nëpër lëndinën e dhembjes
Vraponin deri në asgjësim diku askund

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

KUDO PARAKALON HESHTJA E
THYER

Në brendinë e zareve
Një zë asnjans
Gjashtë gurë të hedhur
Nga një dorë e hekurt rrokullisen

Një fëmijë i braktisur
Qante te faltorja
Murgu fatkeq
E mbuloi me veladon të zi

Kambana e vjetër
Deklamonte psalmet e harruara
Një dimër i egër
Egërsisht i thyente drurët

Nën dheun e shkriftë
Urithit vallëzonin një valle mortore
Kudo parakalon heshtja e thyer
Nëpër asfaltin e lagur rrëshqite dita

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NA PRESIN TË ZGJUAR PERËNDITË E
VDEKUR

Rra muzgu i parë ose i shtatë
Anijet po kthehen të ngarkuara
Me trishtim
Kjo metastazë e vdekjes
Nuk paska të ndalur në kaltërsinë e ujit

Pak kripë e një krodhe bukë
Më duhet sonte
Më duhet ta shuaj etjen
Me lotët e gjyshërve
Ishin këtu na i vranë baladat dhe ikën

Mos o Zot mos ndodhtë
Edhe kjo dhembje
Nuk durohen plagët e thikave
Nëse vijnë edhe njëherë në tokën tonë
Domosdo do shndërrohemi në bisha të egra

Ndoshta ra muzgu i dytë apo i tretë
Anijet e pikëllimit na presin në mol
Na presin te fanari i kyçur
Fluturat e mëngjesit
Na presin në befasi perënditë e vdekur

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

ISHTE I VETMI DIREK I FAMILJES

Këta drurë të prerë
Na i përkujtojnë arkivolet grivë
Djemtë e vrarë pa pikë faji
I kthenin të heshtur në qivure
Një urrejtje patologjike u hyri në bark

Fluturuan në qiellin e shtatë
Pa pikë faji
Nënat visheshin me të zeza
Nënat tona të forta e të bukura
Nga urrejtja u ngjanin zanave të liga

Më kujtohen si sot ato imazhe
Kur skuadrat vrastare
Sollën një arkivol gri të gozhduar
Me gozhdët e urrejtjes
Sollën vdekjen në shtëpinë e mikut tim

Ishte i vetmi direk i familjes
Të cilin kinse befasisht
E kishte shtypur një kamion ushtarak
Të vetmin vëlla të shtatë motrave e varrosëm
Me drynin e urrejtjes të një shteti armik

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

ATA JANË BIJTË E PAVDEKSHËM TË
LIRISË

Sa herë që më zë nata e errët
I ëndërroj
Patriarkët e lirisë
I ëndërroj në rreshta të pafundme
Shoh se si parakalojnë
Nëpër alet e mendjes sime

Gjithmonë në ballë u prinë
Gjergji i madh
Ademi
Vëllezërit Haradinaj
Trimat me fletë
Që u lindën me këmishë

Nuk ka vend në mesin e këtyre vargjeve
Për t'i përmendur të gjithë
Por në shpirtin tim kaq të vockël
Secili patriark i lirisë e ka fronin e vet
Andaj u kërkoh ndjesë
Nëse nuk i përmenda sonte

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Ata janë burra
Bijtë e pavdekshëm të lirisë
Jetojnë mes yjeve
Yjet që nuk shuhën asnjëherë
Djemuria e një kombi kaq të vogël
Por me zemër të madhe sa vetë bota

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KUR NDJEJ DHEMBJEN E STINËVE

Mbi kokën time
Qenkan shembur malet
Si kau i moshuar i përtypi eshtrat
E gjymtyrëve të nakatosur
Ky dimër i egër
Po m'i kafshon rropullitë

Në të gjitha shqisat e mia
Janë mbyllur dritaret
Kush i theu mbrëmë xhamat
Sa qenkan rritur kornizat e dhembjes
Kjo fushë e gjerë duket e pafund

Gjithmonë trishtohem
Kur ndjej dhembjen e stinëve
Aq më godasin me çekan shirat
Sa që jam i gatshëm
Të bëjë vetëvrasje
Ose t'i vras perënditë që më përqeshin

S'durohet dot kjo dhembje
Fjalët therin më keq se hanxhari
Kujt i patëm borxh
Që na i dhunuan sinorët
Mos o Zot
Mos ndodhtë e keqja edhe njëherë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

SI NJË STATUJË E VJETËR ANTIKE

Të kujtohet kur te kjo pemë
Qëndronim mbështetur
Në sytë e tua të gështenjta
Shikoja ardhmërinë
dritën inkandeshente
Duke shkëlqyer mes dy plepave

Sa herë që më mungove
Netëve pa gjumë
Të gjeja te pema e jonë
Të gjeja kruspull në gjunjë
Duke i mbledhur
Dromcat e dashurisë

Edhe nëse më mungon nesër
Ose unë të mungoj
Lirishtë mund të më gjesh
Në afërsinë e kësaj peme
Si një statujë e vjetër antike
Gjithmonë do jem pranë rrënjëve

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

NËN RITMIN E FJALËVE

Kurdoherë nën ritmin e degëve
Çelin lulet
Rrënjët përjetojnë ekstazën e parë
Dhe të fundit kur bie shi

Të thashë se nën ritmin e fjalëve
Dhe të degëve
Gjithmonë rriten lulet
Dhe si të dashuruarit zukasin bletët

Një lule jargavani të egër
Nën ritmin e fjalëve
Lëshon aromën më të bukur të tokës
Sa që dehen perënditë

Ti lulja dhe ritmi i degëve
Në thellësinë e tokës
Sa herë që rriten lulet e hënës
Zgjojnë të kaluarën

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

TË THASHË SE ATË DITË BINTE SHI

Atë çast binte shi
Çatia pikonte hidhërim
Kurse ne nën rrufet e fjalëve
I kërkonim dromcat e dashurisë

Nuk di se nga erdhe ti
Ose kush isha unë
Por gjithsesi
Mes nesh lindi një tregim

Të thashë se atë ditë binte shi
Kurse ne u takuam
Nën ombrellën e fjalëve
Dhe secilën fjalë ja lëmë peng vetes

Ku është ai shi
Ajo ombrellë prej ëndrre
Një ditë do takohemi përsëri
Nën ritmin e një zhgjëndrre

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

PO TË MOS PËRQAFOHESHIM

Asnjëri prej nesh
Nuk ishte vetvetja e vet
Më duket se
Unë isha ti
Kurse ti ishe unë

Ecnim udhës së ngushtë
Po të mos përqafoheshim
Do na shkitnin këmbët
Të thashë
Unë isha ti kurse ti ishe unë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

SA QË I VRAU QË TË DY KOHËT

Sa shumë gjëra i thamë njëri – tjetrit
Thamë aq shumë
Sa që me forcën e urrejtjes
E vramë dashurinë

Kush hyri në shpirtin tonë
Që me kaq hidhërim trokiti
Në portat e hapura
Zoti e vraftë diellin e tij

Pak është mallkimi
Ma gjeni një tjetër fjalë
E cila peshon
Më shumë se njëqind mallkime

Sa shumë urrejtje shkrep
Shpirti i lënduar
Shkrepi aq shumë mllef
Sa që i vrau që të dy kohët

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

POR GJITHSESI ËSHTË DHEMBJA

Kjo dhembje
Që i shëmbëllen vinjetës
Ka një pamje delikate
Ngjanë me lulet e fshatit tim

Herë kacavirret nëpër degët e thyera
Të ullinjve
E herë zgjohet nga ëndrrat e gjyshërve
Duke kalëruar kalin flokë grivë

Por gjithsesi është dhembja
Dhe fati im
Guri i varrit i cili peshon
Sa shpirti i atdheut

Një ditë do ecim në drejtim të diellit
Do ecim
Nëpër legjendat e paharruara
Derisa të takohemi me gjyshërit

Prishtinë, 1 maj 2017

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NATA ËSHTË E ERRËT

Kush je ti që vjen kaq vonë
Dhe troket si i çmendur
Në portat e dhembjes që s'ka shërim
Nata është e errët
Më lërë me ëndrrën time
Më lërë ta shijoj ngjyrën e dhembjes

Më duket se ti asgjë s'kupton
Të ka dehur urrejtje
Po të them
Mos trokit kaq vonë në plagët e mia
Sepse që nesër
Do trokasin në dhembjen tënde

Largohu ti korb i zi i kësaj nate të zezë
Asgjë nuk mund të sjellësh
Përpos zisë
Më lërë vetëm sonte të vdes krenarisht
Kaq shumë probleme më solle
Sa që harrova ekzistimin e kohës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

KUR QANIN ULLINJTË

Nuk di a thua vallë të kujtohet viti
Kur qanin ullinjtë
Deti ishte i shurdhët
Nga plagët që i mbante në shtat
I shëmbëllente një legjende të lashtë

Kurse ullinjtë
Derdhnin lumenj lotësh
Mbi lotët e gurëve kurrë më
Nuk dolën lastarët e rinj
Vetëm hijet e errëta i zunë skutat e fjalëve

Një plakë na patë thënë njëherë
Kur thahen ullinjtë
Njerëzit dalin nga lëkura e tyre
U ngjajnë gjarpinjve
Ose në rastin e parë shndërrohen në kuçedra

Fare mirë pamë dhe përjetuam
Kohën kur u thanë
Dhe si çilimi vajtuan ullinjtë
Deti ishte i trazuar
Në shpirtrat e dallgëve mbyteshin anijet

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

OSE I MBYLLËM DRITARET

Të lutem mos ja ngacmo dizgjinët
E ditës së shfrenuar
Potkonjtë do kridhen deri në qiell
Mos të lutem
Lëre rrjedhën e ujit të ecën udhës së vet

Mbrëmë i shtrydhëm të gjitha kujtimet
Nga kova e urinimit i zbrazëm
Të ligat e dynjasë
Mbetëm fillikat
Me vetveten mes një cekëtime

Të kujtohet asnjë rigë shiu
Nuk u derdh nga retë e trishtimit
Hijet ishin aq të mykura
Sa që nuk zbritën nga lagështit e mureve
Nuk zbritën as kërmijtë e murrmë

Nuk di a thua vallë i hapëm
Ose i mbyllëm varret
Mbase më parë e mbyllëm mendjen tonë
Nga xhamat e palara si gjithmonë
I shtrydhëm imazhet e së kaluarës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NËPËR PYJE I PYES DRURËT

Sa herë që më premtton koha
Arratisem deri te mjegullat delikate
Rigave të shiut u bëjë shoqëri
Kur vijnë dimrat
Zbres nga ato maja të thepisura

Nëpër pyje i pyes drurët
Për hallin e njerëzve dhe të mushkonjave
Lëshoj nga një pjalm bore
Që të mos mashtrohen pemët në pranverë
Se edhe ashtu duken të thara

Nuk më kujtohet se cila stinë ishte
Kur na i vranë burrat
Për një pushkë të vjetër
Shtatë fshatra u dënuan mizorisht
U dënuan të qëndronin lakuriq në borë

Kurse Evropa vetëm nëpër lajme
Emitonte tragjedinë e një kohe
E njerëzit mbështilleshin
Në lëkura ogiçësh
Për t'i shëruar plagët e dhunës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

MOS KE FRIKË JAM ATJE KU FLENË
ZOGJTË

Mos ke frikë nga ëndrrat
Dora ime gjithmonë është pranë teje
Si një peng i paharruar
Do qëndroj mbi supet e tua
Mos ke frikë
Vazhdoje udhën tënde

E kur të mbërrin atje
Për ku je nisur
Më shkruaj po deshe
Një letër të kaltër si qielli
Dërgoje me pëllumbin e kujtesës
Të mos flejë me merak për ty

Sërish po të them për të dhjetën herë
Mos ke frikë
Unë gjithmonë dhe kudo
Jam pranë teje
Edhe nëse fundosesh në hon
Unë sërish para teje do jem atje

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Të lutem mos ke frikë
Jam aty ku flenë zogjtë
Ku fluturat i ndërtojnë nën qepalla
Ëndrrat më të bukura
Jam atje ku fillon dhe s'përfundon asnjëherë
Ëndrra e jote e kaltër për dashurinë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

DERI NË ÇMENDI BEFASOHEN
RRËNJËT

Si erërat lëvizin ngjarjet
Ngjajnë me anijet kozmike
Ndonjëherë janë të vrazhda
E ndonjëherë delikate
Si kristalet e lotëve të fëmijëve

Lëvizin në forma harkore
Një ditë duken si avion të çmendur
Kurse ditën tjetër
U shëmbëlleshin sirenave
Duke i kënduar këngët e marinarëve

Ngjarjet herë lindin si shpirtrat
E herë përfundojnë
Në ëndrrat e pa ëndërrta të pemëve
Sa që kur ndodhin këto dukuri
Deri në çmendi befasohen rrënjët

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

BISEDON ME PESHQIT FLUTURUES

Furtuna asnjëherë nuk qan
Nuk derdh lot
Mbi pasionin e egër të stinës
Sa herë që e përjeton katarzën
Përjeton qetësinë shpirtërore

Më kanë folur pleqtë për forcën
Dhe zërin e saj
Kur këndon shkunden gjethet e pemëve
Është prej gjaku dhe mishi
Sa shumë ngjanë njeriut të kërthndezur

Kur fryn mes dallgëve
Ua trazon gjumin e anijeve të humbura
I zgjon marinarët
Bisedon me peshqit fluturues
Fluturon prej një kepi në kepin tjetër

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

MOS TË LUTEM LËRI FJALËT

Mos të lutem mos më pyet asgjë sonte
Unë pres gjithmonë
Ardhjen e rigave të shiut
Pres të trokasin
Në xhamat e kujtesës sime

Isha fëmijë i llastuar
Gurtë e lagjes s'i lashë kurrë rehat
Por aq shumë pata durim
Sa që mësova në jetë
Që gjithmonë të pres ardhjen tënde

Mos të lutem lëri fjalët
Sonte nuk kemi nevojë për grindje
T'ia lëshojmë rrugën pasionit
Të një gruaje
Dhe të një burri që dinë me pritë

Mos të lutem mos më thuaj
Asnjë fjalë më tepër
Le të bisedojnë shikimet tona
Nëse donë le të bisedojnë edhe me zjarrin
Por mos harro
Duhet të kemi shumë kujdes të mos digjemi

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

ANIJET E TËRË DYNJASË

Mos ke merak aq shumë
Të njoh mirë
Gjithmonë ke lëvizur
Në kundërshtim me dëshirat e mia

Mu për këto lëvizje të marra
Të desha aq shumë
Sa që ti kurrë nuk e kuptove
Dashurin time të verbër

Unë një ditë isha furtunë
E ditën tjetër
Ndalesha si plima në limanin tim
Dhe i shëmbëlleja pulëbardhës së plagosur

Të kujtohet kur më vrave
Te kiçi i kujtesës
Atë ditë u fundosën përfundimisht
Anijet e tërë dynjasë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

MË KA MBETUR VETËM TË VDES

Me një gllënjë më përpive
Asgjë për të nesërmen
Nuk mbeti nga unë
I tëri si një anije e thyer
U fundosa në shpirtin tënd

Ku t'i kërkoj duart e mia
Në cilin det mbeti qenia ime
Më more me tërë forcën e erës
Dhe më lë pa frymë
Në mëshirën e kësaj kohe

Asnjë sirenë më nuk më pret
Te kepi i kujtesës
M'i more edhe pasionet
Asgjë që vlen për të përmendur
Nuk mbeti në shpirtin tim

Edhe çfarë tjetër duhet të marrësh
Që të mbetem lakuriq
Pa asnjë pasion e shpresë
M'i more të gjitha pasionet
Më ka mbetur vetëm të vdes

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KTHEMA PËLLUMBIN E VRARË

Për hiç gjë e vrave pëllumbin
Në mua
Me kë t'i dërgoj letrat e shkruara
Pas cilit zog të egër
Më mbeti të të përshëndes

Unë nuk desha të ndodh kështu
Para se të fluturoj pëllumbi
I davarite mjegullat
Dhe mbetëm larg njëri-tjetrit
Aq larg sa që nuk preken gishtat e erës

Zbrit nga degët e mjegullave
Ti nuk je qyqe
Je një grua që meriton dashuri
Kthema pëllumbin e vrarë
Të t'i dërgoj letrat e shkruara kaherë
Prishtinë, 2 maj 2017

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Cikli i tretë
Vajza me shtambë shuante etjen e betejës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KUR QAN KAMBANA

Në tregimin tim të imagjinuar
Një murg si një shkëmb
I bie kambanës së vjetër
Në largësi dëgjohet
Zëri i përmbytur i betejës

Asnjë dele nuk doli në kullosë
Nata si një grua e ve
Blegëronte mes shkurreve
Përmbytjet e fjalëve
Te muranat e kishës e varrosën ditën

Nuk më mbeti asnjë çast
Për frymëmarrjen time të sëmurë
Kambana si një kungull i kalbur
Fundosej në lotin e gjolit
Era me një fyell në dorë i shëmbëllente Panit

Kaluan më se njëqind vjet
Po i njëjti tregim
Përsëritet vetëm të dielave
Përsëritet kur qan kambana
Me lot nënash të dielave pasdite

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

UNË NUK JAM VRASËS

Nuk di nga besimi
Ose injoranca vrava një perëndi
Më pastaj
Nuk i besova ekzistencës së askujt

Kam dëgjuar prej të tjerëve
Se djajtë nuk vriten
S'vriten sepse nuk ekzistojnë
Kurse me perënditë ndryshon puna

Unë nuk jam vrasës
Ndoshta këtë e bëra në ëndërr
Por unë gjithsesi vrava në mua
Atë që i beson secili prej jush

Tani më nuk di se kujt t'i drejtohem
Nga kush të kërkoj ndjesë
Perënditë kanë vdekur
Kurse djajtë ka kohë që nuk ekzistojnë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

MËKATARËT E MBARË DYNJASË

Kur ndonjëherë vdesim
Ose më mirë me thënë
Nëse vdesim
Gishtat tona shndërrohen në enigma

Netëve të vona tepër të vona
Bredhin rrugëve
Me lutje të shurdhëta
Kërkojnë falje prej mëkatarëve

Nga majat e thonjve
Si një eliksir i lashtë pikon mëkati
Pikojnë çastet e një trishtimi
Ti cilin kurrë nuk e pranuan

Ne asnjëherë nuk i besuam askujt
E as vetvetes
Në vend sa ta mbysim djallin
E mbytëm engjëllin në qenien tonë

Po ju them se nëse një ditë
Do të vdesim
Le të ngrehin dolli për shëndetin tonë
Mëkatarët e gjithë dynjasë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

KURSE HINGËLLIMAT DËNESIN
SI NJERIU

Kam një parandjenjë fatale
Shikoj pasqyrën
Ndjej se po më oksidohen
Fijet e thinjura të flokëve

Përtej pasqyrës shoh një kalë
Me griva si të një shkëmbi
Që nuk është thyer nga asnjë tufan
Kurse hingëllimat dënesin si njeriu

Nëpër lagështinë e trarëve të shtëpisë
Kërmijtë zbresin me një elegancë
Zbresin thua se po abdikon mbretëresha
E të gjitha të ligave

Në dhomën time zgërdheshet errësira
Nga sytë e dritareve
Pikojnë kallkanët e sterrës
Dimri sivjet po ua kalon dimrave të tjerë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

VAJZA ME SHTAMBË SHUANTE ETJEN
E BETEJËS

Gjithmonë në mua jeton një zog
Me pendla të argjendta
Sytë e portokalltë shikojnë të nesërmen
Sa herë që flatron qiejve përpyetë
E merë me vete edhe mendjen time

Ndjehem se përbëhem prej dy pjesëve
Njëra mbanë në dorë një lule
Kurse pjesa tjetër
Drurin e fishkur të akacies
Që asnjëherë nuk lëshoi rrënjë në kujtesë

Unë zogu dhe pjesët përbërëse
Të një fluturimi
Shëmbëllemë herë engjëjve
E herë djajve me veladon të zinj
Dukemi si murgjit duke u ngjitur qiellit

Kurse kambana krakëllin
Si korbi mbi mjegullat e hirta
E diela e fundit të një viti të brishtë
Dëneste nëpër fushat e mëllenjave
Vajza me shtambë shuante etjen e betejës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

RRUFETË GALOPOJNË SI KUAJT
E EGËR

Shiko se si ndizen yjet në qindra ngjyra
Kur është nata e errët
Rrufetë galopojnë si kuajt e egër
Kurse ti rri mbështetur
Për drurin e kujtesës dhe këndon ale luja

Një zë nga thellësia dëgjohej te varret
Mos vallë na thërrasin gjyshërit
T'i numërojmë të vdekurit e luftës
Që ngjau atë vit
Kur i qethëm delet e bardha

Kurrë më nuk i pashë zjarret e qiellit
Thua se janë shuar yjet
Asnjë meteor nuk rra sonte në tokë
Dhe nuk dihet
Se cila vashë e qytetit do martohet

E qielli i përflakur shikon tokën
Çative që ndizen u dëgjohej vigmat
Avionët uturinë nëpër errësirë
Në tokë ndriçojnë plumbat vrastarë
Qivuret ngarendin prej një varri në tjetrin

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KE RËNË NË PROVIM MOJ EVROPË

Ata që u zhdukën nuk ishin hije
Por njerëz
Prej mishi dhe gjaku
Një dorë e zezë i kidnapoi
Secili prej tyre
La nga një kujtim te pragu i derës
Ose në përqaftimin e gruas

Ata i grabiti një dorë e zezë
Tinëzare si nata
Dhe kurrë më
Nuk i ktheu në gjirin e familjes
Ju thashë se ishin njerëz
Bijtë e nënave dhe burra të nuseve
Baballarë ose vëllezër të motrave

U tretën si kripa në ujë
Flitet se ndoshta nuk ka mbetur
Asnjë copë ashti
U është oksiduar mishi i kripur
Nëpër oxhaqe furrash
Evropë ata ishin njerëz
Burra të grave e fëmijë të baballarëve

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

Përse i shëmbëllen gurit të varrit moj Evropë
Koha është të na kthehen djemtë
Nënat e thinjura nga dhembjet thërrasin
Të kthehen nëpër djepa
Foshnjat e kidnapuara
Ke rënë në provim moj Evropë
Ke rënë në provimin e njerëzimit

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

KISHA ETHE TË ZEZA

Më kujtohet
Atë natë ishte dimër
Hejet shponin parzmën e tokës
Kisha ethe të zeza
Mua më ngrihej gjaku në dej

Me një batanije të leshtë
Mbulova kokën time të thinjur
Të thashë kisha ethe
Askush nuk mund të më ngrohte
Përpos puthjeve të tua

Fare mirë më kujtohen çastet
Në çdo puthje çelte një pranverë
Një diell i zjarrtë
Sillej përreth kokës sime
Puthjet e tua ishin vullkan

Kurrë më nuk pata dimër
Gjithmonë çeli pranvera në mua
Çeli lule molle e portokajsh
Që nga ajo kohë
Asnjëherë më s'pushuan puthjet e tua

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

NJË KOHË E EGËR PASKA ZBRITUR

Rri mes luleve
Që nuk çelin dhembje
Ky instinkt i lashtë i njeriut
I njeh të gjitha fshehtësitë e botës
Një pikë shiu
Rigoi në ballin e rrapit

Rrënjët si askurrë më parë
Bisedojnë me gjethet
Një lumë i çmendur
Dhe një kalë i urtë
Galopojnë brigjeve të rrënuara
Të kujtesës së mëhallës

Rrapet kryeneç depërtojnë
Deri te rrufetë
I kallin flakë mjegullat dhe pasionet
Një kohë e egër paska zbritur
Paska zbritur
Për t'i shembur faltoret e së kaluarës

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

PAS SECILIT NJERI VIJNË NJERËZIT E
TJERË

Nëse një ditë do të mungoj
Nëse s'do të jem në kohë të caktuar
Në tavernën tonë
Aq të dashur
Mos harroni çfarë ju them
Kurrë nuk do t'i lë
Dritat e shkyçura në qytetin tim

Edhe pas ikjes sime
Do të ketë gjithmonë dritë këtu
Përse të shkyçen dritat
Dhe pasionet e mendimeve
Njerëzit duhet të marrin frymë si pemët
Të marrin frymë
Si mëllenjat në fluturim

Këto vargje s'paraqesin asnjëherë
Asnjë amanet
Por dritat e llastuara të qiellit
Duhet të jenë
Gjithmonë të kyçura
Pas secilit njeri vijnë njerëzit e tjerë
Që kanë aq shumë nevojë për dritë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

SHPIRTI I TYRE S'DO TË KETË ASNJË
PESHË

Më besoni
S'do të jetë fundi i dynjasë
Kur të mbyllen sytë e mi
Do mbyllen një ditë
Si portat e thyera të kalasë

Edhe para meje
Edhe pas meje gjithmonë
Do të mbyllen sytë
Përherë do të jetë dikush
Që do t'i mbyllë qepallat e dikujt tjetër

Kjo mbyllje nuk është fundi
Por fillimi i një tjetër bote
Në të cilën njerëzit
Do t'i harrojnë të gjitha pasionet e mira
Dhe ata të këqija

Në çastin kur e përjetojnë katarezën
Dijeni me qindra kilogram
Më lehtë do të jen gjërat
Shpirti i tyre s'do të ketë asnjë peshë
Për të udhëtuar deri në amshim

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

I ZBRITËM TË GJITHA YJET

Mbrëmë kur të pashë në ëndërr
Nata ishte e zhveshur
Kurse ti moj e bukura e dheut
Kishe veshur
Një fustan prej gjetheve
Më dukej se qielli kishte zbritur
Në flokët e tua të thinjura

Ishte nga pak një sterrë e acartë
Ti i shëmbëlleje flakës
E cila i ngrohte
Vinjetat e vdekura në horizont
Për befasinë time
Në pasionet e mia ishin kyçur
Të gjitha dritat e qiellit

As ti e as unë nuk patëm kohë
Për njëri-tjetrin
Biseduam për itineraret e mjegullave
Nga thellësia e galaktikës
I zbritëm të gjitha yjet
Dhe asnjëri prej tyre
Nuk i shëmbëllente bukurisë tënde antike

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

DY KUAJ NUK LIDHEN PËR NJË HU

Nuk na u deshtë shumë
Që të grindemi
Nga majat e thikave dolën rrufetë
Dhe e dogjën dynjanë

Ishim të vegjël
Si veja me venë ngjanin me pluhurin
Secili njeri që kalonte pranë nesh
Mund të na shtypte si mushkonjën

Për asgjë e dogjëm jorganin
U bëmë pikë e pesë
Populli thotë
Dy kuaj nuk lidhen për një hu

Kurse ne nuk ishim as kuaj
E as njerëz
Kurrë s'e kuptuam dhembjen e njëri - tjetrit
Sa mundëm hapëm plagë të hidhura

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

NATA E ERRËT I PASKA MBYLLUR
DRITARET

Zërat janë ndrydhur
Aty këtu
Hapësirën blu
Mbulon ndonjë re e zezë

Asnjë zë njeriu nuk dëgjohej
S'dëgjohej as të lehurat e qenve
Kjo natë e vrarë në shpirt
E vrarë me thikën e urrejtjes

Koka ime e pabindur
Po i mohon perënditë
Mohon edhe vetveten
Kur qëndron ndanë muranave të lashta

Shiu ende troket në mollëzat e drurit
Troket si i çmendur
Nata e errët i paska mbyllur dritaret
Peshkatarin e vonuar e zuri gjumin te fanari

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

ISHTE KOHA E NUSEVE

Nuk mbeti asnjë njeri në qytet
Ikën edhe zogjtë
Nga baladat e lashta dolën nuset
Dhe hynë në një baladë të re

Ishte koha kur këndonin gjinkallat
Si në ëndërr nëpër lagje dëgjuam
Vringëllima shpatash
Në fushën e bejlegut dëgjohej një zë lahute

Ishte koha e nuseve
Si njeriu këndonte mali i djegur
Një ushtë e vjetër
Mbi gjoksin e tokës i shkrepse rrufetë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

VIGMAT E NJË NATE

Mbrëmë dëgjova
I ndjeva thellë në kraharonin tim
Vigmat e një nate
Nuk më kujtohet a thua vallë
Ishte luftë
Ose diçka mes luftës dhe paqes

Por gjithsesi u dëgjuan
Uturimat e pandërprera të avionëve
Qielli i errësuar
Tërë dyshim shikonte perëndimin
Në Aviano gatuhej buka e shpëtimit
Si për festa fetare binin vezët e kuqe

Më kujtohet ishte marsi i çmendur
Bombat e shpëtimit si shiu i imtë
Trokitnin mbi xhamat e syve të mi
Në Bllace po vdesin foshnjat
Pleqtë tërë krenari
Shikonin qiellin dhe i dëgjonin uturimat

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

SI NJË GLLËNJKË ME TRISHTIM

Nëpër natë e nëpër dritë
Eca deri këtu
Kalova male e dete
I përpliva udhët e fatit
Si një gllënjë me trishtim
Thitha pasionin e një çmendurie

Askush s'ishte pranë meje
As unë nuk isha me vetveten
Një gjeth i fishkur marsi
Kolovitej si era
Nga degët e thyera të mendjes
Mu në çastin kur binte shi ranë edhe bombat

Një melodi e paparë doli nga krismat
Eksplodoi frymëmarrja
Merrte frymë edhe shiu i imtë
Dora e një luftëtari
Zgjatej tej kufijve të atdheut
Lart në male dëgjohej një jehonë lahute
Prishtinë, 3 Maj 2017

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga moshja e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës, që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot, 2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha

23. "Hyji në Prekaz", poezi,"Qendra e Kulturës", Kastriot, 2010.
24. "Sinorët e hinores", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. "Don Kishoti dhe Rosinanti", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26."Zjarri i dashurisë", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. "Kur likenet vallëzojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. "Ditari në vargje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. "Tingujt që nuk përfundojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.
- 30."Shtegu i mallit", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. "Korniza e thyer", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
32. "Zgjimi i gjëmës", Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
- 33."Vallja mistike", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. "Merre kodin", Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
- 35."Letër atdheut" poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011

- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjesi Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 69, “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndeje kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013

79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

82.“Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

83.“Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

84.“Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

85.“Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

86.”Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

87.”Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

88.”Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

89.”Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

91.”Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

94.”Psalm i harruar ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014

95,”Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014

97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjëse”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 111.”Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 116.”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “ Njëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrrë ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
- 135.“ Një anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
- 136.“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.
143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017
145. “Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
146. “Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
147. “Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
148. “Te ullishtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
149. “Ishim të lumtur si gjinkallat”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
150. “Pikëllimet e rrënjëve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

151.“Telat e shirave ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017

152.“Një stuhi prej bryme”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2018

153.“Sonte s’ka dashuri ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

154.“i shëmbëllente pluhurit kozmik”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2018

155.“Llamburite atdheu i plagosur” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

156.“Gurët e pjekura shtatë herë” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

157. “Kur të dalë nga kjo stinë” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

Përmbajtja:

Cikli i parë

Kur të dalë nga kjo stinë

Qielli ishte i pafund

Askush nuk e di itinerarin

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Kur të dalë nga kjo stinë
Ecjet i patëm të gjata
Por gjithsesi sonte na duhet të ecim
Dëgjohet si uturimë deti
Si drurët e kalbur po vithisen varret
Po i nakatosin perënditë
Ky zë peme ose druri
Ndoshta mëkatoj
Më mirë tingëllon vdekja
Sa herë që dëgjojen krakëllimat
Fjalët janë pemë të shkundura
Nga lotët e mjegullave
Vajtuan edhe pemët
Vetëm hingëllimat e kuajve të egër
Përjetuam lotin e gurit të murrmë
Si një epitaf
Fjala
Luftëtari
Mos harro t'i pyesësh edhe kuajt
Që grimconte djathin e mykur
Erdhi edhe dimri idhnak

Cikli i dytë

Qante edhe murgu i moshuar

Shtrydhi të gjitha shikimet
Çfarë të bëjë me dhembjen time
Vizatonte hënën në degët e një molle

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Pakëz më vonë dëgjova disa zëra
Qante edhe murgu i moshuar
Në tavernën e mëhallës
Në rrotullim e sipër
Vraponin deri në asgjësim diku askund
Kudo parakalon heshtja e thyer
Na presin të zgjuar perënditë e vdekur
Ishte i vetmi direk i familjes
Ata janë bijtë e pavdekshëm të lirisë
Kur ndjej dhembjen e stinëve
Si një statujë e vjetër antike
Nën ritmin e fjalëve
Të thashë se atë ditë binte shi
Po të mos përqafoheshim
Sa që i vrau që të dy kohët
Por gjithsesi ishte dhembja
Nata është e errët
Kur qajnë ullinjtë
Ose i mbyllëm dritaret
Nëpër pyje i pyes drurët
Mos kij frikë jam atje ku flenë zogjtë
Deri në çmendi befasohen rrënjët
Bisedon me peshqit fluturues
Mos të lutem lëri fjalët
Anijet e tërë dynjasë
Më ka mbetur vetëm të vdes
Kthema pëllumbin e vrarë

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zaplluzha

Cikli i tretë

Vajza me shtambë shuante etjen e betejës

Kur qan kambana
Unë nuk jam vrasës
Mëkatarët e mbarë dynjasë
Kurse hingëllimat dënesin si njeriu
Vajza me shtambë shuante etjen e betejës
Rrufetë galopojnë si kuajt e egër
Ke rënë në provim moj Evropë
Kisha ethe të zeza
Një kohë e egër paska zbritur
Pas secilit njeri vijnë njerëzit e tjerë
Shpirti i tyre s'do të ketë asnjë shpresë
I zbritëm të gjitha yjet
Dy kuaj nuk lidhen për një hu
Nata e errët i paska mbyllur dritaret
Ishte koha e nuseve
Vigmat e një nate
Si një gllënjë me trishtim

Kur të dalë nga kjo stinë- Adem Zapluzha